

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

REESE RYAN
Trupučiuką susituokę

2023 rugsėjis–gruodis

PO MĖNESIENA

Reese Ryan

**TRUPUČIUKĄ
SUSITUOKĘ**

Trijų knygų serija
"*Po mėnesiena*".
Trečia knyga

Reese Ryan, *Just a Little Married*, 2021

© Roxanne Ravenel, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0928-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

– Gera ir vėl jus matyti, šefe Trevisai. – Šypso-damasis sutikęs Trevisą Hologėjų patarnautojas atkišo jo naujausios receptų knygos egzempliorių. – Ar galėtumėte pasirašyti mano merginai? Ji *dievina* jūsų kulinarinių varžybų laidą.

Praleidęs ilgą naktį savo restorane Atlantoje ir beveik keturias valandas šįryt keliavęs į Ašvilį Trevisas jautėsi pavargęs ir išsekęs. Vis dėlto jis visada mandagus. Šiltai pasisveikinęs su jaunu darbuotoju Trevisas suraitė parašą receptų knygoje ir net pasiūlė kartu pasidaryti asmenukę – jaunuolio širdies draugė bus sužavėta. Tik tada vaikinukui atidavė raktelius nuo „Dodge Charger SRT Hellcat Widebody“ elektromobilio.

Patarnautojui išvažiavus, Trevisas atsisuko į priešais stūksantį pastatą.

„Mėnesienos kalnagūbris“.

Kad ir kada sugrįžtų į šį prabangų kurortą Mėlynojo kalnagūbrio masyve, visada prisimena pirmą apsilankymą šioje vietoje. Trevisui buvo septyneri. Atlydėjusi socialinė darbuotoja aiškino: pasisekė, kad ši vieta taps jam naujaisiais namais. Tikino, kad naujasis tėvas ir *broliai* karštai laukia jo atvykstant.

Pagalvojus apie artėjantį susitikimą su broliais, Trevisui sudiegė pilvą. Visai kaip prieš dvidešimt šešerius metus.

Į „Mėnesienos kalnagūbrį“ Trevisas po ilgos pertraukos jau buvo atvykęs prieš keletą mėnesių, Džeimsonui Holovėjui, jo įtėviui ir kurorto savininkui, patyrus insultą. Trevisui ir jo įbroliams vėl teko susitikti, nors po avarijos, pakeitusios visų – o ypač Treviso – gyvenimą, jie daugelį metų buvo susvetimėję.

Visi Holovėjų vaikinai pasižadėjo kartu rūpintis įtėvio slauga namie, taip pat rekonstruoti „Mėnesienos kalnagūbrį“, nes per dešimtmetį virto laužo krūva. Pastaraisiais mėnesiais modernizacijos darbai daugiausia rūpinosi Treviso broliai Makas ir Grėjus. Jiems pavyko gerokai pasistūmėti į priekį, tačiau dar daug teks nuveikti.

Reikėjo nuodugniai įvertinti kurorte teikiamas maitinimo paslaugas, o tai jau Treviso interesų sritis.

Užlipęs laipteliais jis žengė į rotondą. Tada ėmė kopti didžiaisiais vestibulio laiptais. Elegantiškoje erdvėje išsaugota nemažai dar praėjusio amžiaus ketvirtąjo dešimtmečio, kai kurortas pastatytas, pirminės architektūros ir puošybės elementų. Treviso delnas slydo turėklu,

kuriuo būdamas vaikas leisdavosi kartu su broliais. Šypsodamasis prisiminė tą žiemą, kai Makui šovė nuostabi mintis pačiuožinėti baliustradomis.

Tai nesibaigė geruoju.

Trevisas pasiekė trečią aukštą, kuriame įrengti darbo kambariai. Sustojęs prie tėvo kabineto, atsiduso. Durys praviros.

Nelengva buvo sutramdyti Trevisą, Maką ir Grėjų – tris globotinius. Kiekvienam teko dorotis su vis kitokiomis gimdytojų sukeltomis traumomis. Nors prireikė laiko, berniūkščiai tapo tikrais broliais. Holovėjų vaikinai buvo pasiruošę priešintis kad ir visam pasauliui.

Iki lemtingų įvykių.

Viską negrįžtamai pakeitusi tos nakties avarija amžiams įsirėžė Trevisui į atmintį. Tą naktį jo gyvenimas žlugo. Tą naktį jis neteko artimiausių žmonių, o vėliau kurį laiką nė negalėjo vaikščioti. Tą naktį Trevisas prarado jaunojo futbolininko stipendiją, palaidojo svajonę žaisti Nacionalinėje lygoje, lyg to būtų maža, neteko merginos, nors, kaip tuo metu buvo įsitikinęs, mylėjo ją labiau už viską pasaulyje.

Toji naktis Trevisui įrodė, kad besąlygiškai pasitikėti gali vos keliais žmonėmis. Trumpo

sąrašo viršuje buvo įtėvio Džeimsono Holovėjaus vardas. Jis padėjo įsūniui sveikti, neleisdamas pasiduoti ar savęs gailėtis. Nepaisydamas niūrios pirminės diagnozės, Džeimsonas tikėjo, kad Trevisas vėl galės vaikščioti.

Tėvas buvo teisus. Kaip visada. Bet tam prireikė dvejų varginančių metų.

Nors Treviso kūnas pasveiko, sunkių išbandymų virtinė paliko neišgydomų sielos žaizdų. Jis atstūmė brolius. Spjaudėsi rūgštimi dėl žlugusių svajonių. Jautė apmaudą, nes broliams per avariją nieko nenutiko ir jie įstengė toliau gyventi, kaip patys norėjo. Apgailestavo, jog siaubingus tos nakties įvykius lėmė merginos išdavystė. Trevisas tūžo ant viso pasaulio.

Lankydamas psichoterapijos seansus, ilgainiui beveik atsikratė pykčio. Tėvui susirgus, Trevisas vėl buvo priverstas bendrauti su Maku ir Grėjumi akis į akį, telefonu ir vaizdo skambučiais. Bandė mažais žingsneliais atkurti ryšį su broliais. Viena vertus, jį paskatino pareiga tėvui, kita vertus, asmeninė kaltė dėl to, kaip dorojosi su avarijos pasekmėmis.

Smerkdamas brolius Trevisas suklydo, bet atsukti laiko jau neįmanoma. Niekas nebus kaip anksčiau, todėl suprantama, kodėl asmeniškai bendraudamas su Maku ir Grėjumi Trevisas vis

jausdavo maudimą pilve. Dėl šios priežasties po Mako vestuvių iškart pasipustė padus.

Iškilus nenumatytų rūpesčių dėl televizijos laidos Trevisas pasinaudojo galimybe grįžti kiek vėliau. Bet dabar jau buvo pasiruošęs griebti jautį už ragų. Kuo sparčiau broliai užtikrins sklandų „Mėnesienos kalnagūbrio“ darbą, tuo greičiau Trevisas galės gyventi sau.

Įžengęs į kabinetą, klestelėjo į kėdę šalia Grėjaus.

- Atsiprašau už vėlavimą.

- Jau pamaniau, kad apsigalvojai. - Prie stalo sėdintis Makas kilstelėjo antakį. - Skambinau. Neatsiliepei.

- Kalbėjau su galimu investuotoju į būsimą restoraną Niujorke. - Trevisui pamėgdžiojus griežtą Mako toną ir balso moduliaciją, Grėjus sukikeno. - Bet aš jau čia.

Toks taiklus beždžioniavimas Makui neatrodė juokingas ir jis dar labiau suraukė nosį.

- Pradėkime. Manęs laukia žmona.

- Kaip laikosi Molė? - Trevisas linktelėjo į durų, jungiančių šią patalpą su Molės kabinetu, pusę.

Jam visada patiko Molė Haskel. Jos tėvas dirbo kurorte. Molė su Maku susikukavo dar

paauglystėje. Jūdviejų ryšys nutrūko iškart po avarijos, broliui išvykus.

Trevisas džiaugėsi, jog Makas su Mole pagaliau įstengė susitaikyti. Jiems lemta būti kartu. Aišku, Trevisas netikėjo tomis nesąmonėmis apie meilę, sielų bičiulystę ir svajonių išsipildymą. Asmeninė patirtis išmokė, jog neverta puoselėti iliuzijų.

Trevisas tikėjo tik abipusiškai naudingomis sąjungomis. Tai daugiausia, ko galima tikėtis iš artimų santykių. O Mako ir Molės ryšys ir yra abiem naudingas. Na, gal Treviso broliui kiek lengviau nei jo žmonelei. Galų gale, su Maku *Visažiniu* Holovėjumi visiems nelengva.

- Gerai. - Mako veide pasirodė švelni šypsena.

Po valdingo vyro kauke slėpėsi saldus iki ausų įsimylėjęs romantikas. Brolelis įklimpo kaip reikiant. Trevisas jo gailėtų, jei Makas, atsižvelgiant į būdo ypatybes, neatrodytų toks apkvaitęs.

- Molė kalbasi su padalinio vadovais. Ji stabtelės pranešti naujausių žinių, *jei* mes pagaliau ko nors imsime, - bambėjo Makas. - Žinau, esi viengungis ir laiko turi į valias, bet mudviejų su Grėjumi mylimosios suplanavo dvigubą pasimatymą, todėl...

Trevisui sukirbo pavydas. Makas neseniai vedė. O Grėjus susižavėjęs Rudene Kinkeid, „Mėnesienos kalnagūbrio“ vestuvių planuotoja. Kai prieš dvi savaites matė brolius Molės ir Mako vestuvėse, abu atrodė tokie ramūs ir laimingi.

Vis dėlto prieš užvaldant nerimui Trevisas spėjo sau priminti, kad viengungio gyvenimas velniškai geras. Daugelis vyrų jam tik pavydėtų.

Trevisas džiaugėsi prabangiais renginiais, ištaigingu apgyvendinimu, brangiomis atostogomis ir dizainerių kurtais drabužiais; dažniausiai viską apmokėdavo kiti asmenys. Trevisui žengiant raudonuoju kilimu per dar vieną naujo restorano atidarymą ar kokį kitą renginį, netrūkdavo jam į parankę besikabinančių moterų. Nbuvo priežasčių pavydėti nei Makui, nei Grėjui.

Trevisas ir taip patenkintas savo gyvenimu.

- Tai griebkimės verslo reikalų. - Trevisas atvertęs Mako įduotą aplanką permetė akimis pirmą puslapį. - Perskaitysiu vėliau, kol judu... būsite užsiėmę malonesniais dalykais. - Jis išsiviepė. - Verčiau aptarkime tai, kas svarbiausia. Ar sužinojote, kas grobstė lėšas?

Tėvui susirgus broliai pastebėjo, kad kažkas iš

darbuotojų kelerius metus savinasi kurorto pinigais. Sužinoti sukčiaus tapatybę – svarbiausias Holovėjų uždavinys.

Makas susiraukęs sukryžiuo rankas ant stalo.

– Vis dar stengiamės išsiaiškinti.

– Tyrėjas atskleidė, kad daugiausia klaidingų duomenų susiję su maistu ir gėrimais. Būtent šiuo klausimu mums labiausiai reikia tavo pagalbos, – pridūrė Grėjus.

– Vadinasi, tikitės, kad atnaujinsiu meniu, bendradarbiaudamas su kažkokia netikėle, nors ji gal ir yra ta nesugaunamoji, kurios niekas – nei jūs, nei tas brangiai mokamas tyrėjas – nesugeba priremti prie sienos? Velniškai geras sumanymas.

Trevisas žengė prie lango, į kurį Makas sėdėjo atsukęs nugarą; iš čia atsivėrė kurorto panorama ir nuostabus ežeras. Trevisas susibruko rankas į kišenes.

Gal jei broliai nebūtų švaistę laiko romantiškiems santykiams, vagišius jau būtų surastas.

– Pradėkime nuo to, kas akivaizdu. Atleisime tą vidutinių gabumų virėją ir pasamdysime talentingą savo srities žinovą. Jei dabartinė virtuvės šefė yra vagilė, vienu šūviu nušausime du zuikius – ne tik atsikratysime užkandinės lygio

menui, bet ir užkirsime kelią lėšoms grobstyti.

- Mes jau tai apsvarstėme, - pradėjo Grėjus, - bet tėtis nenorės klausytis. Žinai, koks jis ištikimas. Heilė Gregson daugelį metų dirbo šefo Ferno asistente. Jam netikėtai išėjus, tėtušis pareikalavo Heilei suteikti progą tapti virtuvės galva. Jis tiki, kad ji turi potencialo tapti pasaulinio lygio kulinare. Sako, jog jai tereikia šiek tiek...

- ...pasimokyti, - šaipėsi Makas. - O juk tu tose laidose švaistaisi pamokymais, tiesa?

Akivaizdu, brolis nematęs *nė vienos* Treviso laidos.

- Ne, - atsainiai mestelėjo Trevisas. - Nesu geroji fėja, Makai. Negaliu tos moters apibarstyti aukso dulkėmis ir paversti virtuvės virtuoze. Aš padedu *tikrai* talentingiems savamoksliams priartėti prie savo svajonių.

- O ši frazė jau kaip ir reklaminio lankstinuko. - Grėjus sukikeno.

Trevisas piktai dėbtelėjo į brolių ir sukryžiuavo rankas.

- Paklausk, trokštu padėti tėtušiui ir prikelti kurortą iš pelenų. Bet tu bandai mane supančioti, prie kojos prikabindamas švininį pasvarą.

- Maniau, dievini iššūkius.

Trevisas pasisuko ten, iš kur sklido linksmas balsas, ir nusišypsojo.

- Mole. Gera ir vėl tave matyti. - Jis apkabino svainę. - Man tikrai patinka dideli iššūkliai, bet esu virtuvės šefas ir mentorius, o *ne* stebukladarys.

- Tai jau *tikrai*, - užtikrintai atsakė Molė. - Mačiau visas tavo laidas. Netaalentingus savamokslis, nesugebančius laikytis drausmės, pavertei maisto gamybos žvaigždėmis.

- Kaip miela, Mole. - Trevisas suprato, kad svainė tik nori įsiteikti, tačiau girdėti pagyras vis tiek malonu.

Virtuvės šefai, kuriuos jis moko, neretai talentingi, tačiau dar turi daug ko išmokti. Kaip kadaise turėjo išmokti pats Trevisas. Jis turėjo įgimtą talentą sukurti virtuvėje - maistą pradėjo gaminti dar vaikystėje, biologiniam tėvui mirus, o motinai nuėjus šunkeliais. Sulaukęs keturiolikos, Trevisas suprato, kad gali pranokti abejotinus Džeimsono kulinarinius bandymus. Taigi ėmėsi tobulinti įgūdžius, vadovaujamas buvusio „Mėnesienos kalnagūbrio“ šefo, prancūzų kilmės virėjo Anri Bernaro.

Kiekvieną savaitę šefas Bernaras demonstravo, kaip paruošti vis kitą patiekalą. Maisto

gaminimas Trevisą ramino. Įgavęs daugiau pasitikėjimo savimi, drąsiau pasitelkdavo gabumus ir neretai paprasčiausius patiekalus paversdavo šedevrais.

Stebėdamas, kaip tėvas ir broliai kemša rūpestingai paruoštus valgius, Trevisas jausdavo didžiulį pasitenkinimą. Vis dėlto jis niekada nesvarstė maisto gamybos padaryti savo veikla.

- Esu profesionalas, - prabilo Trevisas, - bet nemoku vandens paversti vynu.

- Mano nuomone, tai galėtų būti didžiausias tavo iššūkis, - nė kiek nesutrikusi atšovė Molė. - Visi mūsų darbuotojai, įskaitant ir vyriausiąją šefę, supranta: jei norime išgelbėti „Mėnesienos kalnagūbrį“, pokyčiai neišvengiami. Virtuvės darbuotojai, dideli tavo gerbėjai, nekantriai laukia, kada galės pradėti kartu dirbti.

Ši žinia Trevisui suteikė vilties. Savo trūkumus pripažįstanti šefė - tai molis, iš kurio galima ką nors nulipdyti. Tik...

- Jei bent šiek tiek pataisysi padėtį, tai jau bus didelis laimėjimas, - pridūrė Molė. - Atsirastų medžiagos neblogai laidai. Lažinuosi, kuris nors iš tavo draugų prodiuserių mielai įamžintų šį trumpą realybės šou....